Z ČESKÝCH VLASTÍ

Kulturní obrázek z Moravy. — Na Moravě mají přesně stanovený zákon "lex Perek" o přijímání dětí do škol německých a českých. Pro Němce arci zákony neexistují na Moravě. Dokladem toho je přímo do nebes volající agitace brněnské německé národní rady, která rozeslala ředitelům brněnských německých škol přísně důvěrný oběžník, obsahující pokyny, kterak mají nabánětí do německých škol české děti. Mezi těmi pokyny jsou vyloženě zločiny a hanebné brutálnosti, rouhající se vší lidskosti. Čte se tam na př., že "příznivý výsledek zápisů do německých škol závisí hlavně od zaměstnavatelů, proto že je třeba závěras zakročiti," což neznamená nic jiného nežli hanebný nátlak na české zaměstnance. Vrchol však všeho: Národní rada německá v Brně požádá příslušné činitele, aby chudinští komisaři (otcové chudých) neposkytovali žádných podpor z chudinských fondů oněm rodičům, kteří se opovažují posílati své děti do českých škol. Je možno si představiti větší nízkost a přímo banditství nad tento čin německé kultury na Moravě, v zemi tu ze tří čtvrtin české?

Hrabě Chotek raněn mrtvicí. Dne 10. m. m. byl raněn mrtvicí 75letý majitel velkostatku Volšova na Sušjsku hrabě Ferdinand Chotek, ujec choti následníka trůnu Františka Ferdinanda vévodkyně Hohenbergové. Od té doby vědomí nenabyl. Hrabě za éry Hohenwartovy byl okr. hejtmanem v Týně n. Vl. R. 1883 zvolen byl do sněmu zemského a byl po nějakou dobu přísedícím výboru zemského. Do poslední doby byl starostou okresu sušického a předsedou hospodářského spolku klatovsko-plánického.

Odkaz Mik. Aleše. Mistr Mikoláš Aleš zemřel bez poslední závěti. V pozůstalosti jeho nalezeno asi 50 náčrtků, většinou již starších z prvé doby jeho uměleckého tvoření, pak obraz "Poutník", za který nabízela Moderní galerie umění rodině 6000 korun; rodina si však obraz ponechala. V Alešově pozůstalosti nalezena také malá sbírka jihoslovanských zbraní a vyšívek slovanských; v jeho knihovně nalezeny hlavně knihy přírodopisné a historické, především však všechny spisy Husovy. Z cizích autorů Longfellow a Mickiewicz.

Závody v sečení obilí v Hulíně. V příštích dnech uspořádány budou v Hulíně za přispění českého odboru zeměděl. rady a hospodářské jednoty záhlinicko-kvasické závody v sečení obilí rukou i strojem. Závodů súčastní se některé továrny žacích strojů, ručních závodů pak místní a okolní rolnický dorost, čeleď. Účelem závodů jest jednak zjistiti rentabilitu žacích strojů na nově zcelených pozemcích a hlavně pak ocenění důležitosti ruční práce v hospodářství polním. Pro závodící v ručním sečení stanoveny budou peněžité odměny. Tento svátek práce bude spojen s velkou selskou slavností.

Německá troufalost v Čechách jest sice dobře známa, ale nebude na škodu, když zmíníme se o případu, který jasně dokazuje, jaký pojem o slušnosti, stavovské kolegiálnosti a vzájemném narovnání tak zhusta nyní proklamovaném mají předáci a funkcionáři Svazu německých hodinářů v Čechách. — Svazu samostatných hodinářů v zemích koruny České v Praze došlo pozvání od shora uvedeného Svazu ku sjezdu hodinářů rakouských, konaném u příležitosti německo-české zem. řemesl. průmyslové výstavy v Chomutově. Svaz českých hodinářů pozvání toto přijal a českým dopisem o vyslání dvou delegátů předsednictvo sjezdu uvědomil. To přimělo předsednictvo k okamžitému odvolání dříve zaslaného pozvání "im Interesse eines ungestorten Verlaufen des Ehrnachertages" (v zájmu nerušeného průběhu hodinářského dne), což stalo se dopisem, psaným touhem nejvýše hrubým a urážlivým a podepsaným chomutovským hodinářem Knorrem a sekretářem F. Grausammem. To jsou představitelé těchto vysoce kulturních snah německých hodinářů, kteří pořádají sjezd rakouských hodinářů, ale své české kollegy a sousedy, s nimiž by v prvé řadě měli býti v zájmu stavovských otázek za dobré — vyhazují.

Lidová malírna v Telči. — Na výstavě české obrany, pořádané Menšinovým musem v representačním domě, upoutá v exposici Nár. Jednoty v Brně oddělení roztomilé keramiky, kterou vystavuje ústav, založený Nár. Jednotou v Brně, Lidová malírna v Telči. Zajímavý ústav — pološkola, polo uměleckо-průmyslová dílna. Dvouletá škola je výhradně ve správě místního odboru Nár. Jednoty pro jihozáp. Moravu v Telči a v družstvu, ku podpoře školy zřízeném, má týž odbor nadpoloviční většinu dosud upsaných podílů. Zajímavo je sledovati vyučovací postup na vystavených výkresech školy. Dobré komposice provádějí hned žákyně ve skutečném materiálu. Družstvo vystavuje roztomile ornamentované dekorativní i užitkové předměty, hlavně keramiku, zdobené v ducha národním. Je to u nás dnes jediný vážný praktický pokus o obrození lidové české uměleckě kultury a zároveň krásný pokus o pozdvižení úrovně uměleckého řemesla. Veškeré předměty zdobeny jsou ručně. Bylo by si jen přáti, aby i naše obecenstvo při zakupování uměleckých předmětů pamatovalo na Lidovou malírnu v Telči a přispělo tak k dalšímu jejímu vývinu a rozkvětu.

Nové město. — Městys Kosmonosy u Mladé Boleslavi povýšen byl na město. Jest tu farní kostel, škola, filiální ústav král. zem. chorobince v Praze, pošta a telegrafní úřad, allodiální statek se zámkem a dvorem. Kosmonosy připomínají se již r. 1186 mezi zbožím, jež Hrdoň daroval křižovníkům svatomařským. Ve 14. stol. byla tu farní ves s kostelem sv. Martina, jehož podací právo příslušelo rodině z Lemberka a Zvířetic. V 15. století příslušely Kosmonosy ke hradům Zvířeticům a Ml. Boleslavi. Tehdy ustávala již tvrz. Během časů vystřídali se tu Adam Krajíř z Krajku, hrabata z Hohenlohe, jinak z Hollachu, Gottfried H. z Pappenheimů, Heřman Černín z Chudenic, Sigm. Gust. hrabě Hrzan, rodina z Martinic, hrabě Bolza, Johana z Mirbachu roz. Martinicova, Josef Leitenberger. Bývал tu také vojenský ústav.

Deset sirotků. — V sobotu, dne 12. m. m. odpoledne přijel vlakem od Pardubic na zastávku Sobinov tkalcovský dělník z Nové Vsi Jan Starý. Vezl s sebou tkací materiál z Hlinska. Ježto na této zastávce staví vlak jen ojediněle, zmíněný dělník, maje zavazadla, připravoval se k sestoupení na plošině dříve, než vlak zastavil. Nešťastnou náhodou upadlo mu zavazadlo a on, chtěje je zachytit, sklouzl a dostal se pod kola vozu, který jej táhl s sebou ještě 17 kroků. Nebožák, hrozně zohavený, naložen byl do vlaku a vezen do nemocnice v Německém Brodě; cestou však zranění podlehl. Nešťastný dělník zanechává tu deset nezaopatřených dítek a vdovu.

— **Osudný 15. červenec.** Včera zmizel — neznámo kam — 15letý žák IV. reálky v Holešovicích Ant. Staněk z Lipan u Čes. Brodu. — Ze Žižkova č. 617 zmizel 12letý žák měšťanské školy Rud. Novák, narozený v Klatovech. Hoch utekl bez klobouku. — Ze Žižkova č. 682 zmizel v 1/2 den 13letý žák II. měšťanské školy L. Rybáček. Všichni tři hoši dostali špatná vysvědčení a ze strachu před trestem vzali do zajetí.

Nález mrtvoly zmizelého obchodníka. — Dne 5. m. m. — jak čtenářům dosím jsme sdělili — zajel si 70letý obchodník p. Bedř. Ippen z Jičína — jako každotýdně — na trh do Hradce Králové. Vzal sebou 6000 K, aby jednak nakoupil zboží, jednak zaplatil účty. A od té doby se ke své rodině nevrátil. V sobotu u půl 10. hod. dopol. byl viděn na náměstí králové-hradeckém naposledy. Zmizel. Příbuzní byli toho náhledu, že se stal obětí zločinu. O zmizení Ippenově vyrozuměno četnictvo — ale vše hledání jeho bylo marným. Jak se nyní z Jičína sděluje, byla mrtvola Ippenova vytažena z Kostelci n. Orl. z řeky Orlice — zašita v pytli. Na místo dostavila se soudní komise. — Z jiné strany se sděluje, že mrtvola byla obležena a jen na prsou kusem pytle kryta. Kapsy šatů zesnulého obsahovaly kamení. Mrtvý ležel dle všeho kolik dní ve vodě.

Matka a dítě pod koly vlaku. — Na zástupu železničním dráhy Vítkovice-Švinov vybírala v pátek odpoledne posluhovačka Anna Březná kousky uhlí ze strusky tam vyvezené. S sebou měla svého šestiletého synka Karla, který si hrál na kolejích. Pojednou zaslechla Březná, že přijíždí vlak a že Karlík bezstarostně si hraje na kolejích. S nasazením vlastního života vrhla se matka ke kolejím, ale dítě zachránila před jistou smrtí; jakmile však hocha uchopila a chtěla s ním uskočiti, přisupěl vlak a strhl matku i s dítětem mezi kolejnice. Když podařilo se na to vlak zastaviti, byli oba vyproštěni a poskytnuta jim první pomoc. Hošík utrpěl těžké zranění na hlavě, neboť mu byla proražena lebeční kost, takže o jeho uzdravení se pochybuje. Březně byly způsobeny různé odřeniny po celém těle, nejsou však životu nebezpečné. Muž Březnové přišel před 6 lety podobným způsobem o život; byl přejet vlakem.

Sebevražda učitele. V obci Kramolíně u Nepomuka zastřelil se v minulých dnech mladý, nadaný učitel p. J. Chudáček, otec čtyř malých dítek. Je to druhý případ tragické smrti v okresu nepomuckém, který nutí k pomyšlení o nynějších poměrech ve stavu učitelském.

Skok s mostu do řeky. — Do rozvodněné řeky Ostravice skočil ondy v noci s místeckého mostu 33letý truhlář J. Syřínek a utopil se. Neví se, proč si zoufal; ale lidé tvrdí, že spáchal sebevraždu v nepříčetném stavu duševním. Sebevraždu spáchal před očima své sestry, která ho doprovázela; ubohá výjevem tím na smrt se polekala.

Ve strachu před maturitou. — Syn obchodníka v Kraslicích J. Kochler, který navštěvoval 8. třídu doupovského biskupského gymnasia a který měl nyní podstoupiti maturitní zkoušku, tolik se jí zalekl, že stal se trudnomyslným. A netěšilo ho také přání rodičů, aby se stal knězem. Vše to znechutilo mu život — mládík se raději v doupovském rybníce ondy utopil.

Oběť vlastního vynálezu. — V Piskárkách postavil si se svolením městské rady brněnské 37letý tkadlec Vilém Macouch asi 15 až 20 metrů vysokou věž pro zkoušení s deštníkovým padákem, který si sám sestrojil. V pondělí odpoledne chtěl vynálezce vyzkoušeti padák; skočil s věže, při pádu se mu však deštník obrátil a nešťastník střítil se s největší rychlostí k zemi. Pádem zlomil si obě nohy a zůstal v bezvědomí ležeti. Byla telefonicky povolána záchranná stanice, která zraněnému poskytla první pomoci a dopravila ho do zemské nemocnice.

Před zraky otcovými. — Ve středu, dne 16. července, o 4. hodině odpolední vrhla se do propasti Macochy 17letá Filoména Novotná, dcera domkáře z Hanska. Dívka prchla z domova pro nešťastnou lásku a oznámila rodičům dopisem, že skočí do Macochy. Otec vydal se ihned nejkratší cestou za dcerou, leč když přišel k útulně a dcera ho zřela, rozběhla se k můstku nad propastí a dřív než ji mohl otec dostihnouti, vrhla se do hlubiny. Dopadnuvší dolů, zůstala na dně propasti s přeražen ými údy mrtva. Zoufalého otce nebylo možno utišiti.

Stezka sebevrahů. — Na stezce v Lipníku, která vede k Louži, spácháno bylo v poslední době 18 sebevražd. V poslední době oběsil se tu 70letý bývalý mlynář, opuštěný na stará kolena J. Lukovský. Nouze a bída vehnaly ho v náruč dobrovolné smrti. Nyní tam lid říká "Stezka sebevrahů".

POSLEDNÍ HODINY ŽIVOTA MIKULÁŠE ALEŠE.

V Praze, 11. července.

Vedle své chudé pracovny, na prostinkém katafalku, v černé rakvi dlí mezi svými drahými mistr Mikuláš Aleš. Rakev již byla zavřená, když jsem v pátek odpoledne přišel. Zastihl jsem ho tedy ještě doma. Byl jsem u mistra bezpočtukráte, a nikdy se nestalo, aby mi řekli, že Aleš není doma. Málo, velice zřídka kdy vycházel. Několik hodin před svým skonem, takřka na prahu smrti, řekl své "mamince," zlaté svoji ženě: "Uvidíš, jak rád budu chodit na procházku. Dobře měl profesor Thomayer, že mi to vytýkal."

Divné, mrazivé předtuchy měl mistr v posledních dnech. Nálada se však u něho střídala, jako počasí v dubnu. Chvílemi na něho ulehla nejasná předtucha, která se jevila divukrásnými, poetickými obrazy. Aleš nesmírně miloval kaktusy. Jsou dva květináče na okně jeho pracovny. — Má je řadu let, a vždycky zahořely nádhernými rudými květy v předvečer upálení Jana Husa. — Však letos nemohl se Aleš dočkati květů. Denně několikráte přistupoval k oknu a byl velice znepokojen tím, že květ nevyráží. "Řád, tuze rád bych je viděl zaplápolat na Husův svátek — divná věc, co se to letos děje." — Květy se opozdily o řadu dnů, a te v plné krásе vykvetly v den smrti Alšovy!

Toho dne, když rozhodnuto bylo o Alšovi, kompili v domácnosti mistrově zvonek — kdyby bylo třeba, aby mistr mohl na někoho ze svých zavolati. Když zvonek přinesli, vzal jej do ruky a zazvonil na zkoušku. Vydal silný, pronikavý zvuk. Aleš postavil zvonek na stůl a řekl: "Až ráno zazvoním, "maminka" bude myslit, že je to velocipedák a nepřijde!"

"A už nezvonil," vypravovala choť mistrova s usedavým pláčem — "jakoby to tušil, že už nezavolá, že už k svému Mikoláši nepřijdu!"

Osudného dne odpoledne, ve středu, 9. července, dostavila se k Alšovi milá návštěva. Přišel tajemník z rodiště mistrova, Mirotic, pan Fanfule, jmenovec proslaveného Vesan švališera Fanfule, strýce mistrova, o němž krásně psali Alois Jirásek a R. F. Jamot. Pan tajemník oznamoval, že bude v Miroticích zakoupena chalupka a že bude upravena podle návrhu prof. Kouly a že bezounké to obydlíčko chystají a nabídnou vděční krajané a rodáci mistrovi darem. Mikuláš Aleš se zamyslil, hlavou v zadumání pokývl, panu tajemníkovi podal ruku a řekl: "Už více — Miroticе vidět nebudu."

Do poslední chvíle neztratil svého ryzího, rázovitého humoru. Seděl nedlouho před svou smrtí se svou dcerou Marynou a jejím ženichem Em. Svobodou. Toho posledního večera se ani dočkati nemohl. Seděl ve svém dubovém křesle a několikrát byl znepokojen, že Emánek ještě nejde. — Přišel o půl sedmé a omlouval se, že jde rovnou z kanceláře. Mistr ho přivítal s velkou radostí. — "Sláva," zvolal. "To se na to musím honem obléknout. A ošišku mělnického vína vypiju. Ah, jak se na ni těším! Chvílemi mne to na prsou pálí, jako bych tam měl učiněnou sopku." — Mistr rozmlouval o nejbližších starostech a radostech svojí dcery. — "Nic se nebojte — najdete si hezounký koutek — první činži vám zaplatím — a pak už to půjde hravě — uvidíte!"

Dcera Maryna napjala ještě dva kartony na kreslicí prkna. Aleš ji sledoval s očividnou radostí, zamnul si ruce a zvolal: "Na tyhle papíry vjedou dva rejtharі! Už nebudu dělat žádné illustrace! Nic takového! Jenom na rejtharech budu teď jezdit . . ."

Po sedmé hodině dělalo se Alšovi nevolno. Před tím ještě zatoužil, aby mu Maryna něco přečetla.

"A co by to mělo být?" ptala se.

"Něco veselého, ale něco starodávného. Třeba od Rubeše."

Maryna rozevřela knihu a předčítala "Ostré hoshy." Aleš pozorně vyslechl svou předčitelku, sleduje bedlivě každé slovo. Pochvaloval si, jak to bylo hezké, ale už na něm byla znatelna velká, neblahá únava. Pak ještě jednou mluvil s Marynou a jejím ženichem o svatbě. Seděl u stolu a s humorem rozhovořil se o svatebních pozvánkách. Bezprostředně před tím poslal kdosi oznámení o sňatku, na němž bylo vytištěno, že hostina svatební je v "Domácnosti."

Mikuláš Aleš koncipoval oznámení a dodal: "Víš, Márynko, dole dáme poznámku: 'V Domácnosti jsou jiní hosté!' Nebylo mi hned jasno, co tím Aleš myslil. "Chtěl asi říci," vysvětlovala paní Alšová, "že nemůžeme, že nebudeme míti hostinu v domácnosti — že to zkrátka, jako všechno, odbudeme prostince, po domácku." — Po Alšovsku!

Velice znepokojilo Alše, že se v bytě pojednou objevily ve větším množství mouchy. Přecházel ze své pracovny do sousedního pokoje, a nad těmi mouchami byl jako u vytržení. "Kde se tu jen nabraly?" hovořil pro sebe. — "Vždyť tu nikdy nebývaly!" — Všude, kam se obrátil, bylo jich hejno. Konečně se mistr rozhodl, že pošle syna Tomáše pro nějakou mucholapku, aby měl od té protivné havěti pokoj. Tomáš ovšem se hned rozběhl, aby tatíčkovi vyhověl, ale Aleš se pořád a pořád těmi mouchami znepokojoval. Paní Alšová i dcera Maryna dobře slyšely, jak si pro sebe pobrečoval: "To je divná, záhadná věc s těmi mouchami. Tak se zdá, jakoby tu někde mrtvolu cítily!"

Nikdo neřekl ani slova, všichni jakoby se báli promluvit o tom, co mistr v tu chvíli řekl. Ale všechny to nějak zaleklo — paní Alšovou až na tělo zamrazilo. Mistr, jemný jako dítě, něžný jako žena, nerad mluvil před svou rodinou o své nemoci. A když promluvil, vždy to učinil s humorem, jen aby své drahé neznepokojil a zbytečně je nepolekal. — S Emánkem osudného posledního předvečera dokonce o tom mluvil, jak si spolu zítra kartičky zahrají. Pak se podíval k oknu, kde kaktusy čekaly se ku svému květnatému porodu. Zavadil o kreslicí prkna, pod oknem vedle sebe postavená, pohladil si po svém zvyku vous a s jarou vervou řekl: "Maryno, jsou ještě bílé, jsou jako sníh, ale v rukou, v duši už je cítím, už slyším, jak pod těmi rejthary podkovy zvoní. To se na ně podíváte, jak jim to bude slušet."

A najednou — z čista jasna ochabl. Na oči naříkal, jak mu valem slábnou . . . "S písničkami už je konec," požaloval si — "nadobro konec, s těmi jsem už hotov." — Pak naklonil hlavu k prsoum a stěžoval si na hroznou, palčivou žízeň. Vína se takřka jenom dotkl — jen že pysky si omočil. Pak se kolem sebe rozhlédl a divným, nezvyklým hlasem zahovořil: "Takovou zvláštní, prapodivnou vůni jsem teď ucítil — jakoby byl pokoj plný květů!"

Rozhlížel se po pokoji a bylo mu divno, kde se tu ta vůně vzala, když není v pokoji žádných květů.

Mikuláš Aleš se před svou rodinou nadlidsky namáhal, aby nepoznala, že je s ním zle. Velkou důvěru měl k malíři Fischerovi. Mistr ho zval 'rotmistrem', poněvadž k němu vcházel po husitsku: "Poslušně hlásím, pane hejtman, že jsem zde," oznamoval svůj příchod Fischer. Když u něho dlel naposledy, řekl k němu Aleš:

"Zavřou dvéře — nechci, aby to naši slyšeli — já jim řeknu, jak to se mnou stojí."

Mistr se netajil tím, co na něho co nevidět čeká. "Přál bych si," řekl, "abych byl pochován v rovném hrobě. K mojí hlavě zasaďte kalinu jako starému kozákovi, aby větrové květy její do daleka a do široka rozvanuli."

Umřel tiše, umřel krásně. — —

Doposud slyším ta pěkná slova, pronesená nad rakví bytosti, Mikuláši Alšovi nejdražší. Eliška, osmiletá vnučka mistrova, kterou tak horoucně miloval, že to ani vypovědětí nedovedu, dala dědoušikovi do truhly obrázeček, který sama namalovala, a krásnou broskvičku, kterou dědoušek přivezla až ze Vsetína. — V jedné ruce má mistr růženec, v druhé svatohorský obrázek. Růženec dal Mikuláš svojí Marii, svatohorský obrázek dala Marie svému Mikulášovi, když za ní na Svatou Horu docházel — dali si to na památku slavného slibu, že za sebe půjdou. —

V rakvi ležel Mikuláš Aleš jakoby spal. "Byl tak krásný, jako živý," bolestně vzpomínala Maryna.

Ti dva rejtharі odešli s ním. Jako dvě slepé oči připadaly mi ty dva papíry na kre...ích prknech. Je to smutné k pláči smutné — v bytě Mikuláše Alše zůstaly jenom ty prázdné papíry.

Jediného originálu tam není. Jenom s těmi dvěma rejthary Aleš odešel — vše co mohl, co měl — vše dal, všechno musil dáti, aby byl živ Mikuláš Aleš!

JUDr. R. J. Kronbauer.

UPOZORNĚNÍ CT. NAŠIM PŘÍZNIVCŮM!

Tímto všecky naše příznivce uvědomujeme, by při zasílání nám předplatného vždy použili buď poštovní neb expressní poukázky, aneb bankovní "draft". Kdo by ale OSOBNÍHO ČEKU použil, nechť laskavě o 15c více zašle, jelikož mimo různé nepříjemnosti místní banky je nechtí nijak bez srážky přijmouti. — V úctě

ADMINISTRACE.

WISCONSINSKÉ POZEMKY

prvé třídy, svítkové. Úrokové a jistotní pásmo "CLAY LOAM SOIL" (hrn. půda) ... od 8 do 10 mil do města, blíže velkých měst, úrodné, mírně zalesněné a ohrazené, se stavbami neb bez. Píšte přímo na

Frank P. Hroch, New Lisbon, Wis.

Nejpřesnější příprava lékařských předpisů z Čech i amerických. Přetržní pásy. Kávové perkolátory. Z Čech: Šimanovského thé proti kašli, balíček $1.20 poštou. Dr. Rosy životní balsám 75c. Rapé. Třikrál. tabák. Viržinky.

BERÁNEK A SYN, lékárníci,
16. a Willam ul. Omaha, Nebr.

Angličinu neznáte?

Jste tedy jako ryba bez vody, jako tělo bez života. Vy máte plouti přes řeku budoucnosti. Chcete se vydat přes ni jen na kocábce, bez vesel? Chcete přežiti celý svůj život v postrku u lidu? Vy nehodláte se státi samostatným občanem americkým? Zda-li však ano, my Vám pomůžeme! My Vás **naučíme v 50 úlohách anglicky a to při Vaší práci doma.** 24tf

PIŠTE NÁM!

Vikla Bratři,

Lousdale, Minn.

Sdružení českých lékařů

v Omaze a So. Omaze

DR. ŠRÁMEK J. M.
sev.-záp. roh 8. a Hickory ul. Tel. Douglas 6645.

DR. KOUTSKÝ JOHN W.,
405 sev. 24. ul., So. Omaha Telefon South 142.

DR. NĚMEC CHAS. J.,
1316 William ul., Omaha. Telefon Douglas 2817.

DR. F. J. SWOBODA,
1255 již. 16. ul., Omaha. Telefon Douglas 2313.

DR. ŠIMÁNEK G. F.,
1262 již. 13. ul., Omaha. Operacím se věnuje zvláštní pozornost.

DR. KÁLAL F. J.,
627 City national Bank, proti Bennetovu obchodu. Telefon Douglas 1761.

DŘI. CHALOUPKA & CHALOUPKA
24. a M ul., So. Omaha, Neb.

My shora uvedení lékaři dle pravidel lékařské etiketty, nejdůvěrnější odměnujeme vzájemně obhlížení. Kterýkoliv lékař sám sebe v kterékoliv časopisech ve věci pacienty, neučí už je to jakýmkoliv způsobem, ať ve správách místních neb osobních. 43tf